

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 54

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 26 de Janer 1924

Redacció i Administració
Murta, 5. - Inca.

TOLERANCIA

Un amic m'explicà ço que passà al Congrés de Primera Ensenyança a Barcelona, o sia que els partidaris de l'ensenyança catòlica discutien agrament amb els partidaris de l'ensenyança laica, sense guardar-se mútuament cap mena de consideració i fins fent-hi entrar la mofa i l'escarni.

Com que jo no ho vaig veure no ho puc comentar, mes això m'ha fet venir a la ploma aquest mot «tolerància», que assajaré d'anatllizar.

La caritat és com un diamant d'infinites cares, i una d'aquestes cares és la tolerància.

Crec que la tolerància és la caritat en el tractar a qui sosté i l'ees contràries a les nostres.

Aquesta tolerància es demostrarà unes vegades callant, altres vegades parlant, però mai buscant l'ofrendre l'altre ni pel callar, ni pel parlar. Entenc que és sempre convenient, però tractant qüestions religioses és com un article de primera necessitat.

Quan algú ataca la nostra fe, abans de badar la boca ja podem assolir, sobre el qui es presenta enemic, una gran victòria, la victòria de la caritat. Abans de parlar, té de resplendir al nostre front un raig de sinceritat i d'humilitat, i als nostres ulls una mirada de caritat.

¿Sabeu com se mira lo que s'estima? Doncs així havem de mirar l'enemic, com

una persona que ens interessa, per qui estem disposats a sacrificar-nos, sapiguent-lo escoltar i sapiguent-nos reprimir.

Lo que diguem després a l'exposar nostre criteri tindrà doble força i és dit amb esperit d'amplíssima caritat, fent nos càrrec que hi pugui haver qui vagi equivocat o desencaminat.

¿Què se'n treurà de picar cops de puny a la taula, o cridar desafortadament, o disputar rancuniosament?

Si entre lo que diu vostre contrincant i lo que pensau vosaltres hi ha certes bases de concòrdia, acceptau-les desseguida i elles que serveixin de punt de partida de vostra conversa.

Quants i quants hem vist disputar una hora i acabar comprenent que tots dos defensaven iguals punts de vista.

Està bé que aneu marcant vostres discordàncies; jo no vull que transigiu. No s'ha de transigir mai en doctrina. Però si trobau concordances remarqueu-les més fort encara, i demostraueu espontàniament el gran pler de trobar-les.

Pensau que els que teniu per dolents no ho són tant com pensau i que tenen grans i bones qualitats.

Penseu que els que teniu per errats no van errats en tot, i que moltes voltes l'error no és sinó una exageració de la veritat.

I si voleu defensar la religió penseu que vostra victòria ha de consistir en l'atracció de l'enemic per la suavitat i la caritat.

!Oh si poguéssim i volguéssim entendre tota la força social de la caritat, és a dir, de l'amor!

¿Que potser plens d'amor encara us crucificarán en comptes d'agrair-vos?

!Oh si poguéssim i volguéssim entendre tota la força social del martiri per la caritat, és a dir, per l'amor.

JAUME RAVENTÓS

OFRENA MATINAL

Jo us oferesc, Deu meu, en aquest dia mes obres, el meu cor, tot mon cabal, a vostra glòria i culte delatrina i en paga de ma pena temporal.

Jo me conform des d'ara amb alegria amb lo que'm passarà de be o mal. Pels mèrits de Jesús i de Maria acceptau-me l'ofrena matinal.

Imfoneu en mi, Senyor, santa presència de vostra Soberana Providència. Jo pos al cor la recta intenció de pregar per l'Església nostra Mare, segons els fins piedosos del Sant Pare, per retrobar, sovint, vostro perdó.

MIQUEL DURÁN

ENTREFILETS

CENSURA

En la Crònica d'Inca, l'historiador que ressenyarà la gestió de l'Ajuntament que ara ha sortit, posarà al final del Capítol:

«Estos, Fabio; ay dolor! que ves ahora campos de soledad, mustio callado, fueron un tiempo Itàlica famosa»...

Diuen que 200 barcos de la rossa Albió venen a Mallorca.

I que els pobles quedaràn buits per anà a veure tanta potència.

I que es farán partits de fut-bol entre els mallorquins i els anglesos.

I que els ous pujaràn de preu...

CENSURA

Altair

Cronica d'Inca

Dia 20. — A la nostra Parròquia hi ha la festa de Sant Sebastià. Al capvespre es fa la processó, *votada per la vila*, anant a visitar la Capelleta del carrer del Cep, a on és tradició que s'acabà la pesta que despoblà la villa d'Inca en 1652.

El vespre, en aquell carrer, que estava il·luminat i adornat pels veïns de l'entorn, s'hi cantà el Rosari tradicional en mallorquí, acompanyat de guiterres i violins en la tonada de l'antigor. La gent que s'hi va reunir va ésser moltíssima. Acatat el Rosari, Mossen Miquel Llinàs, hi feu un sermonec entusiaste sobre la significació d'aquell acte, tant antic com simpàtic.

—La Tercere Orde de Sant Francesc, celebrà sa reunió anyal. El P. Director, donà compte del moviment dels terciaris i dels fondos de la Germandat. Digué que don Bartomeu Campins, deixà en disposició testamentària, 70 pessetes cada any per assitir als terciaris pobres, lo qual enguany han comensat a donar-se i repartir-se entre ells.

Ademés va fer un cridament als inquers per que cooperin amb sos donatius o materials i ajuda personal a la reforma de les teulades d'aquella església, que estàn en un estat ruïnós.

L'acte s'acabà en la repartició de patrons, cant de la sibil·la, Tedeum i hermosos villancets.

—La Conferència del «Centro Instructivo» de nit l'ha donada el Sr. Navarro sobre el tema de cases barrates, subvencionades per l'Estat. La materia va ésser oportuna per fer-se ara propaganda per lograr tenir cent abonats de la societat «El Hogar del Porvenir» número condicional

per comensar a Inca el primer grup d'aquestes cases.

—En el Circol d'Obrers Catòlics ha donada la segona conferència D. Juan F. Arjona, Capellà Castrense, sobre el tema *Facem homos*. Digué que el principal centre de fer homos és la llar de la família, l'escola i l'Església. Tots el grans homos s'han fet demunt els genolls de ses mares, com Santa Elena formà el gran Constantí que donà llibertat a la Església; Santa Mònica, un Agustí; donya Blanca de Navarra, un Sant Lluís i moltes altres. Presentà com un niu d'immoralitat de la família les cases dolentes sens condicions per la dignitat dels seus individus i setxes. Mentres no se ressolgué el problema de les cases bones i barates trobarà una gran dificultat la moralisació de la família. Acabà amb un goix esperançador per la salvació d'Espanya perque encara hi ha mares i famílies cristianes.

La concurrència fou numerosa, que aplaudí llargament a Mossen Arjona per la seva hermosa i maçisa conferència.

Dia 23—Són destituïts per orde governativa tots els regidors del nostre Ajuntament, manco D. Juan Llompart Miralles i D. Miquel Pujades Martorell, Batle i Síndic actual, respectivament. Al mateix temps, en substitució seva són anomenats regidors els següents senyors:

D. Jaume Estrany Llabrés, President del Circol d'Obrers Catòlics.

D. Miquel Pujades Ferrer, Abvocat i President del Sindicat Catòlic Agrícol.

D. Marià Calderòn Lluna, President del Sindicat Obrer, La Pau.

D. Juan Grau Pujol, Farmacèutic.

D. Miquel Mir Jaume, Propietari i Comerciant.

D. Miquel Aguiló Valls, Comerciant.

D. Llorenç Coll Homar, Propietari.

D. Pere Mairata Fiol, Haziendat.

D. Juan Rayó Brunet, Propietari Agrícol.

D. Juan Gelabert Beltran, Fabricant.

D. Bartomeu Pujol Martorell, Fabricant.

D. Ramón Reus Campins, Industrial.

D. Miquel Rayó Pujadas, Obrer.

D. Francesc Melià Ferrer, Barber.

El nomenament de les persones elegides ha caigut bé dins la població per esser reconegudes aptes pel seu criteri i conducta.

Com se veu, no han eliminat els elements polítics antics, com se deia que es faria al principi

de la actuació del Directori. Dins els nous regidors n'hi ha que actuàren en el Partit Conservador, com Gelabert, Pujades, Reus i Grau, i qualcun a dins els partits de les esquerres com el socialista Rayó. La nostra opinió és que, per regla general, dels neutrals no se pot esperar res de profit, quand ells vèien la pàtria que s'enderocava i mai se movien per aidar als bons que feien esforços suprems per endressar la cosa pública.

Dia 24.—El nou Ajuntament celebra sessió per elegir el Batle i demés càrrecs. D. Miquel Pujades Ferrer obtengué 9 vots, però com n'hi havia un de dubtós per avenir-se els llinatges no tengué majoria absoluta i tendrà que repetir-se la votació en la pròxima sessió. També en els demés càrrecs tendrà que tornar-los votar per falta de majoria a excepció del Síndic que recaigué en don Miguel Pujades Martorell.

—Dies passats un atlot, Juan Munar Llabrés, de can Serol, va trobar una cartera amb 75 pesetes a dedins, varis documents i la carta de seguritat, la qual entregà al Batle que cercà son amo, que és de Ciutat, i l'hei entregaren. Això és una bona obra que mereix els honors de la publicitat i d'esser imitada.

PENSAMENTS

El qui no té opinió pròpia, sempre contradia la dels demés.

—
En amor l'experiència és un metje qui arriba sempre quan ja el malalt no necessita d'ell.

—
Ningú pensa mai el mal que diu d'un altre, ni diu tampoc el que pensa d'ell mateix.

—
No és pobre precisament el qui no té res, sino el qui desitja molt.

—
El periodistes són les abelles de la història universal.—*Lleó XIII.*

—
Una dòna se casa per entrar més de plé en el món, i un homo per decantar-se un poc d'ell.—*Valtour.*

PLANA DELITOSA

UN PAS AGUT

(RONDAIA).

Això era un homo que un dia se passetjava, i trobà un lleó embaressat dins un romengueral disforjo.

El lleó va dir.

—Germanet, freysme per amor de Deu d'aquí dins.

—No, que me menjaràs.

—No vos menjaré.

S'homo, fiantse d'aquelles paraules va aydar a n'es lleó a sortir d'aquell envitricollat, i tot dos s'en anaren conversa qui conversa.

El lleó havia estat molt de temps dins es romengueral, i quant es retgiró li va haver espessat, li revengué sa talent. Al punt ja li varen venir ganes de pegar una clavada a s'homo.

—Mira, li va dir, jo t'hauré de menjar. Sa talent que duch no es sofridora.

—¿I axí cumpleis sa paraula?

—No m'empatx de rahons.

—Vaja; perque no siga sa teua ni sa meua, anem a cercar un qualsevol, li contarem lo qu'ha passat; i, si troba que m'has de menjar, me menjaràs; i, si troba que no m'has de menjar, no me menjaràs.

—Ja'u has dit.

Al punt toparen un homo, i li contaren es pas.

Aquell homo escoltà bé i diu.

—Sa meua sentència es que, si es lleó no podia desemberessarse tot sol, no't pot menjar: però que, si podia desembarassarse tot sol, te pot menjar.

—Però ¿i com ho hem de sebre si podia o no podia? demenà es lleó.

—¿Còm? Anant allà hon estavas embaressat, te posaràs axi com estavas, i llavò podrem veure si tot sol en series sortit o no.

—Anemhi en voler.

Hi van, es beneyt des lleó s'afica dins es romengueral, fent tot lo que va sebre per posarse axi com estava s'altre pich, es dos homos que li aydavan feren tot lo possible per embarassalo mes fort, i llavò li digueren.

—Veam, si'n surts tot sol.

El lleó be va malevetjar, però no va es-ser capàs de desferse d'aquells trumfos

—¡No puch! va dir s'animal des cap d'una bona estona, acabat de tot.

—¿No pots? Idò esperonetja tot lo que vulles, digueren els dos homos, i s'en anaren.

--¡Axò no val deia es lleó. ¿Que vol dir dexarme d'aquesta manera? Axò no's pas de fer.

—¿I es pas de fer volerte menjar aquell que t'havia tret s'altre vegada? li digueren ells, seguint el seu cap envant. I me dexaren el lleó dins es romangueral, esperonetgant i bramulant una cosa faresta, fins que va perda ses forces de tot, i de fam axamplà es potons.

Mes s'en meraxia.

Fort.

JORDI DES RECÓ.

AVIS

Les persones que demanaven la nova obra

EL DIABLO

poden passar pel nostro Establiment que n'han tornades arribar.

Tip. Durán.—Inca.